

L'esquirol estadista

A principis dels seixanta, a l'antic terme municipal de Palau-sacosta, al llindar del de Fornells de la Selva, sols hi havia dues masies, alguns camps conreats i boscs frondosos de pins comuns i pinyoners, alzines sureres i roures. La fauna era de musteles, serpents, conills, esquirols i ocells. En poblar la zona –el Club Tennis Girona (1966); el Montessori (1967), i Les Alzines (1976)–, s'ocupà bona part del boscatge i, excepte els ocells, la fauna gairebé desaparegué. Els esquirols, però, visiten el paratge assíduament. El brancatge dels enormes pins pinyoners de casa, és lloc de trobada de la colònia esquirolenca. N'hi ha un de descarat que fins i tot xafardeja per la finestra del despatx i que, per associació d'idees, vaig batejar amb el nom de Zapatero. Ell no ho sap. No li ho he dit: s'emprenyaria!

Del president, molts creuen que la seva peculiar manera d'afrontar els problemes, és per falta de capacitat i formació. Llicenciat en dret, en les seves actuacions ni fa el ridícul ni triomfa: es queda a mitges tintes. S'explica amb dificultat i ho pentina amb mitja rialla de pòquer. A Europa, amb els disbarats que ha dit i fet amb la crisi, ha perdut la poca credibilitat que tenia: tot just el toleren. Com que parla castellà, espanyol i una mica d'spanglish –dialecte creat amb motiu dels desembarcaments de la flota nord-americana als ports mediterranis–, no s'assabenta de res i vés a saber el que li diuen. Fa canvis de govern i ho explica com si sols hagués recarregat el bolígraf. Ell s'arrapa a en Felipe, i ha posat de parallamps en Rubalcaba, el qual se'l podria trobar al llit. Es torejà el Vaticà i acabà la faena amb una zapaterina a l'aeroport de Barcelona: al·legà que la Sagrada Família la té molt vista. De tant en tant, té bons acudits.

El que fa d'una manera insuperable és d'esquirol. Corre i salta pel món repartint somriures i mitges rialles –no té res més per donar–, i prometent el que és impossible de complir, tot per imitar els col·legues europeus punters. Salta d'un tema a l'altre, diu i se'n desdiu tot seguit i enlloc de torbar-se, riu. Ha dit tants cops que referà l'Estatut, que fins i tot s'ho ha cregut. Ha perdut prestigi, no pas gaire, perquè no en tenia. Dins del partit ha baixat graons: la xiulada del dia del Pilar li ha fet mal. Catalunya el preocupa ben poc. El seu esquirol homònim, salta de branca en branca per no fer res; puja i baixa dels pins i no sap per què; mira i remira i no veu res; corre i corre més per no anar enlloc, i xiscla i xiscla més per no dir res. Envaeix la propietat i s'afarta de pinyons, exactament el que ens fan a Catalunya. “C'est la vie!”, diria, si parlés en francès. El mateix que l'altre.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 28-11-2010 Pàgina 6

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/337242-lesquirol-estadista.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss